கூடாரத்தின் சேவை

Translated from the original article, “The service of the tabernacle”

By *C.H.Mackintosh* (1869)

எம் ணாகமம் 3, 4

வனாந்தரத்தில் தேவனுடைய வேலையாட்களை இனங்காம் பது மிகவும் எளிதாகவும், அழகாகவும் இருந் திருக்கும். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குக் குறிக்கம்பட்ட இடத்தில் இருந்தார்கள்; ஒவ்வொருவரும் தேவன் தங்களுக்கு நியமித்த இடத்தில், மம் டலத்தில், வேலைசெய்தார்கள். ஆகவே, மேகம் எழும்பியபோது, “புறம்படுங்கள்” என்று முழங்கியவுடன், என்ன செய்ய வேம் டும் என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. தங்களுக்குக் குறிக்கம்பட்ட வேலையை மட்டும் அவர்கள் செய்தார்களேதவிர, வேறொன்றையும் அவர்கள் செய்யவில்லை. அவனவன் என்ன வேலை செய்ய வேம் டும் என்று சிந்தித்தும்பார்க்கும் உரிமை ஒருவனுக் கும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் எல்லாருக்காகவும் யெஹோவா சிந்தித்தார். தாங்கள் “கர்த்தருடைய பக்கத்தில்” இரும்பதாக லேவியர்கள் பறைசாற்றியிருந்தார்கள் (யாத். 32:26). அவர்கள் தேவனுடைய அதிகாரத்துக்கு அடிபணிந்தார்கள். அவர்கள் வனாந்தரத்தில் செய்த எல்லா வேலைக்கும், சேவைக்கும் இந்த உம் மைதான் ஆதாரமாக அமைந்தது. இந்த வெளிச்சத்தில் பார்க்கும்போது, ஒரு மனிதன் பலகை களையா அல்லது தொங்குதிரைகளையா அல்லது பொன் குத்துவிளக்குகளையா—எதைச் சுமக்கவேம் டி யிருந்தது என்பது ஒரு பொருட்டேயில்லை. “இது என் வேலையா? இதுதான் நான் செய்வதற்காக கர்த்தர் எனக்குத் தந்திருக்கும் வேலையா?” இதுதான் ஒவ்வொருவரும் கேட்கவேம் டியிருந்த ஒரே கேள்வி.

இது எல்லாவற்றையும் முடிவுசெய்தது. இதைத் தீர்மானிக்கும் வேலையை மனிதனுடைய யோசனைக்கு விட்டிருந்தால் அல்லது அவன் தெரிந்தெடுப்பதற்கு விட்டிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்? ஒருவன் ஒரு குறிம்பிட்ட வேலையை விரும்பியிரும்பான்; இன்னொருவன் இன்னொரு வேலையை விரும்பியிரும்பான்; வேறொருவன் வேறொரு வேலையை விரும்பியிரும்பான். இம்படி இருந்திருந்தால், கூடாரத்தை வனாந்தரத் தின் வழியாக எம்படிச் சுமந்து சென்றிருக்க முடியும்? அதை அதின் இடத்தில் எம்படி நிறுவியிருக்க முடியும்? சாத்தியம் இல்லை ! ஒம்புயர்வற்ற ஒரேவொரு அதிகாரம் மட்டுமே இருக்க முடியும்... யெஹோவாவே அந்த அதிகாரம். எல்லாருக்காகவும் அவர் ஏற்பாடு செய்தார். எல்லாரும் அவருக்கும் பணிந்தடங்க வேம் டியிருந் தது. மனிதன் தன் சொந்த விரும்பத்தைம் பயன்படுத்துவதற்கு அங்கு இடமே இல்லை. இது சிறம்புவாய்ந்த இரக்கம். இது உலகத்தில் சம் டையும், குழம்பமும் ஏற்படுவதைத் தடுத்தது. பணிந்தடங்குதல் இருக்க வேம் டும். மக்களுடைய விரும்பம் உடைக்கம்பட வேம் டும். தெய்வீக அதிகாரத்துக்கு மக்கள் இணக்க மாக விட்டுக்கொடுக்க வேம் டும். இல்லையென்றால், நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் பார்ப்பதுபோல் தான் இருக்கும். அங்கு என்ன பார்க்கிறோம்? “...அவனவன் தன்தன் பார்வைக்குச் சரிம்போனபடி செய்து வந்தான்” (நியா. 21:25).

“என்ன இது? இந்தப் பூமியில் என் வாழ்க்கையின் மிகச் சிறந்த பகுதியை—ஆக்கமும் ஊக்கமும் மிக்க என் நாட்களை—ஒரு சில முளைகளைக் கவனிம்பதில்தான் நான் செலவிட வேம் டுமா? இதற்காகத்தான் நான் பிறந்தேனா? வாழ்க்கையில் எனக்கு இதைவிட உயர்ந்த குறிக்கோள் இருக்கக்கூடாதா? முப்பது வயதி லிருந்து ஐம்பது வயதுவரை இதுதான் என் தொழிலா?” என்று ஒருவேளை ஒரு மெராரியன் கேட்கக்கூடும் அல்லது (கேட்காவிட்டால்) நினைக்கக்கூடும்.

தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்வது கனத்துக்குரிய செயல்

இம்படிம்பட்ட கேள்விகளுக்கு இரம் டு பதில்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது, “இந்த வேலையை எனக்கு யெஹோவா நியமித்திருக்கிறார்,” என்று மெராரியன் அறிந்திருந்தால் போதும். ஒரு காரியத்தைத் தேவன் செய்யச் சொல்லியிருந்தால், அதை மற்றவர்கள் எவ்வளவு அற்பமாகவும், இழிவாகவும் கருதினாலுங்கூட, அது கனத்துக்குரிய காரியமாகிவிடுகிறது. நாம் எப்போதும் தேவன் நியமித்த வேலையைச் செய்துகொம் டிருக்கும்வரை, நாம் என்ன செய்துகொம் டிருக்கிறோம் என்பது ஒரு பொருட்டல்ல. தன் நம் பர்கள் ஒளி மயமான எதிர்காலம் நிறைந்த வேலை என்று கருதக்கூடிய ஒன்றை ஒருவன் ஆசையாய்ம் பின்பற்றக்கூடும். இந்த உலகத்தின் மக்கள் பிரமாம் டமானது என்றும், மகிமையானது என்றும் கருதக்கூடிய காரியங்களைத் தேடுவதில் அவன் தன் ஆற்றல்களையும், நேரத்தையும், திறமைகளையும், செல்வத்தையும் செலவழிக்கக் கூடும். அவனுடைய வாழ்க்கையோ பகட்டான ம்ர்க்குமிழியைம்போல் மறைந்துவிடக்கூடும். ஆனால், தேவ

னுடைய சித்தத்தை (அது என்னவாக இருந்தாலும் சரி) செய்கிறவன் எவனோ, கர்த்தருடைய கட்டளை களை (இம்படிம்பட்ட கட்டளைகள் என்னவாக இருந்தாலும் சரி) நிறைவேற்றுகிறவன் எவனோ, அவ னுடைய பாதை தெய்வீக அங்கீகாரம் என்னும் கதிர்களால் ஒளியேற்றம்படும்; இந்த உலக மக்களின் மிக வும் பகட்டான திட்டங்களெல்லாம் நித்தியத்திற்கும் மறந்தொழிந்துபோகும்போது, அவனுடைய வேலை என்றென்றைக்கும் நினைவுகூரப்படும்.

நமக்குக் கொடுக்கம்பட்ட வேலையைச் செய்வதில் எம்போதும் ஒரு மதிம்பு இருக்கிறது. ஒரு மெராரியரின் வேலை வெறுமனே ஒருசில “முளைகளை” அல்லது “பாதங்களைம்” பராமரிம்பதாக இருந்தாலும், அந்த வேலையில் ஒரு விசேஷித்த கனம் இருந்தது. கூடாரத்தோடு தொடர்புடைய எல்லாவற்றிற்கும் மிக ஆழ மான ஈடுபாடும், மிக உயர்ந்த மதிம்பும் உம் டு. இந்த முழு உலகத்திலுள்ள எதையும், பரம்புதிரான பம் டபாத்திரங்களைக்கொம் ட பலகைகளாலான கூடாரத்தோடு ஒம்பிடவே முடியாது. வனாந்தரத்தில் அந்த அற்புதமான கூடாரத்தின் ஒரு பகுதியாகிய மிகச் சிறிய முளையைத் தொடுவதற்கு அனுமதிக்கம் பட்டது பரிசுத்தமான கனமும், கீர்த்தியுமாகும். எகிம்து தேசத்தில் அல்லது அசீரியா தேசத்தில் இராஜாவாக இரும்பதைவிட, கூடாரத்தின் முளைகளைம் பராமரிக்கிற ஒரு மெராரியனாக இரும்பது மகிமையானதாகும். மெராரியன் என்ற வார்த்தைக்கு “சோகமாக” பிரயாசம்பட்டு உழைக்கிற ஒரு தரித்திரன் என்ற பொருள் இரும்பதுபோல் தோன்றுவது உம் மைதான். ஆனால், அவனுடைய உழைம்பு மிக உன்னதமான தேவ னுடைய வாசஸ்தலத்தை, வானத்துக்கும் பூமிக்கும் சொந்தக்காரருடைய வாசஸ்தலத்தை, கட்டுவதோடு தொடர்புடையது. அவனுடைய கைகள் வானங்களிலுள்ள காரியங்களுக்கு முன்மாதிரிகளாக இருந்த காரியங்களைக் கையாம் டன. ஒவ்வொரு முளையும், ஒவ்வொரு பாதமும், ஒவ்வொரு தொங்குதிரையும், ஒவ்வொரு மூடுதிரையும் வரம்போகிற நன்மைகளுக்கு நிழலாக இருந்தது. எல்லாம் கிறிஸ்துவுக்கு நிழலாக இருந்தன.

பணிவிடை செய்த மெராரியர்கள் அல்லது கெர்சோனியர்கள் இந்தக் காரியங்களைப் புரிந்துகொம் டார்கள் என்று என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியாது. நான் சொல்ல வருகிற காரியம் இதுவல்ல. நம்மால் அவை களைம் புரிந்துகொள்ள முடியும். கூடாரத்தையும், அதின் பரம்புதிரான பணிமுட்டுகளையும் புதிய ஏற்பாட் டின் வெளிச்சத்தின்கீழ் கொம் டுவந்து, அவைகளெல்லாவற்றிலும் கிறிஸ்துவைக் காம் பது நம் சிலாக் கியம்.

ஆகையால், தாங்கள் செய்த சேவையைம்பற்றிய அறிவு எந்த அளவுக்கு லேவியர்களிடம் இருந்தது என் பதைம்பற்றி எதையும் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால், அதே நேரத்தில், பரலோக நிஜத்தின் பூமிக்குரிய நிழல்களைத் தொடுவதற்கும், கையாளுவதற்கும், வனாந்தரத்தின்வழியாக அவைகளைச் சுமந்துசெல்வதற்கும் அவர்கள் அனுமதிக்கம்பட்டார்கள் என்றால் இது மிகவும் விலையேறம்பெற்ற சிலாக் கியம் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். மேலும், அவர்கள் எதையெல்லாம் கையிட்டுச் செய்தார்களோ, அவையெல்லாவற்றிலும் “கர்த்தர் இவ்வாறு உரைக்கிறார்” என்ற அதிகாரம் இருந்தது; இது விசேஷமான இரக்கமாகும். இம்படிம்பட்ட இரக்கத்தை, இம்படிம்பட்ட சிலாக்கியத்தை, யாரால் அளவிடமுடியும்? அந்த அற்புதமான கோத்திரத்திலிருந்த ஒவ்வொருவரும் என்ன செய்ய வேம் டும் என்பதை தேவன்தாமே நிர் ணயித்தார்; அவர்களுடைய வேலையை தேவனுடைய ஆசாரியன் மேற்பார்வைசெய்தான். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் விரும்பத்தின்படி காரியங்களைச் செய்யவில்லை. அல்லது அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பின்பற்றிக் காரியங்களைச் செய்யவில்லை. மாறாக, அவர்களெல்லாரும் தேவனுடைய அதிகாரத்துக்கு அடிபணிந்தார்கள்; என்ன செய்ய வேம் டுமென்று தேவன் அவர்களிடம் சொன்னாரோ அதை அவர்கள் துல்லியமாகச் செய்தார்கள். இதுதான் 8580 வேலைக்காரர்களிடையே இருந்த ஒழுங்கின் இரகசியம் (எம் . 4:48). இன்றைக்கும், ஒழுங்கின் உம் மையான ஒரே இரகசியம் இதுதான் என்று முழு நிச்சயத்துடன் சொல்ல முடியும்.

நம் பணிந்தடங்காமை

அம்படியானால், இன்று சபையில் ஏன் இவ்வளவு குழம்பம்? ஏன் இவ்வளவு முரம் பாடான எம் ணங்களும், உணர்ச்சிகளும், அபிம்பிராயங்களும் இருக்கின்றன? ஏன் ஒருவரோடொருவர் இம்படி சம் டை போடுகிறார் கள்? ஏன் ஒருவர் இன்னொருவருடைய பாதையில் இம்படி குறுக்கிடுகிறார்? தேவனுடைய வார்த்தைக்கு முழுமையாகவும், முற்றிலுமாகவும் பணிந்தடங்காததே இதற்குக் காரணம். நம் சித்தத்தின்படிதான் நாம் வேலைசெய்கிறோம். நமக்காக நம் வழிகளைத் தெரிந்தெடும்பதற்கு தேவனை அனுமதிம்பதற்கும்பதிலாக, நாமே நம் சொந்த வழிகளைத் தெரிந்தெடுக்கிறோம். நம் எம் ணங்கள் உட்பட, எல்லா மனித எம் ணங்

களுக்கும் உம் மையாக என்ன மதிம்போ, அதற்குரிய இடத்தில் அவைகளை நாம் வைக்க வேம் டும். தேவனுடைய எம் ணங்கள் நிறைவாக, நிபந்தனையின்றி ஆளும் நிலைக்கு உயர வேம் டும். இம்படிம்பட்ட மனம்பாங்கும், மனநிலையும் நமக்குத் தேவை.

இதுவே இன்றைய இன்றியமையாத் தேவை; இதுவே நாம் வாழ்கிற இந்த நாட்களின் கதறுதல். மனிதனுடைய சித்தமே எல்லா இடங்களிலும் மேலோங்கிநிற்கிறது. அது ஒரு பேரலையைம்போல் எழும்பி, அதை ஓரளவுக்குக் கட்டும்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்த பம் டைய தடைகளையெல்லாம் அடித்துச் சென்றுவிடுகிறது. காலத்தால் அழியாத பல பழைய அமைம்புகள், இந்த நேரத்தில், பெருக்கெடுத்து வருகிற பெருவெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லம்படுகின்றன. பல மாளிகைகளின் அஸ்திபாரங்கள் மக்களின் பிரியத்தில், பாசத்தில், அன்பில் ஆழமாகம் போடம்பட்டிருந்தன என்று நினைத்தோம். அம்படிம்பட்ட மாளிகைகளெல்லாம் "அவர்கள் கட்டுகளை அறுத்து, அவர்கள் கயிறுகளை நம்மை விட்டு எறிந்துபோடுவோம்" (சங். 2:3) என்ற பிரபலமான உணர்ச்சியின் தாக்குதலில் நொறுங்கிம் போய்விடுகின்றன.

தேவனுடைய அதிகாரத்துக்கும் பணிந்தடங்குதல்

இதுதான் இந்த யுகத்தின் ஆவி. இதற்கு மாற்று மருந்து என்ன? பணிந்தடங்குதல்தான் மருந்து. எதற்கும் பணிந்தடங்க வேம் டும்? சபையின் அதிகாரம் என்றழைக்கம்படுகிறதே—அதற்கும் பணிந்தடங்க வேம் டுமா? அல்லது பாரம்பரியத்துக்கும் பணிந்தடங்க வேம் டுமா? அல்லது மனிதர்களின் கட்டளைகளுக்கும், உபதேசங்களுக்கும் பணிந்தடங்க வேம் டுமா? இல்லை. தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்! இவைகளில் எதற்கும் பணிந்தடங்க வேம் டிய அவசியம் இல்லை அல்லது இவைகளையெல்லாம் மொத்தமாகச் சேர்த்து அவைகளுக்கும் பணிந்தடங்க வேம் டிய அவசியம் இல்லை. அம்படியானால் எதற்கும் பணிந்தடங்க வேம் டும்? ஜீவிக்கும் தேவனுடைய சத்தத்துக்கு, பரிசுத்த வேதவாக்கியங்களின் சத்தத்துக்கும் பணிந்தடங்க வேம் டும். ஒரு பக்கம் சுயசித்தத்துக்கும், இன்னொரு பக்கம் மனிதனுடைய அதிகாரத்துக்கும் பணிந்தடங்குவதற்கு இதுவே மாபெரும் தீர்வாகும். "நாம் கீழ்ம்படிய வேம் டும்." சுயசித்தத்துக்கு இதுதான் பதில். "நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ம்படிய வேம் டும்." இதுவே வெறுமனே மனிதனுடைய அதிகாரத்துக்குத் தலைபணிவதற்கான பதில். இந்த இரம் டு காரியங்களும் நம்மைச்சுற்றி இரும்பதை நாம் பார்க்கிறோம். சுயசித்தம் உத்தமமின்மையாக மாறிவிடுகிறது. மனிதனுக்கு அடிபணிதல் மூடம்பழக்கமாக மாறிவிடுகிறது. இந்த இரம் டும் முழு உலகத்தை அசைத்துவிடும். "மனுஷருக்குக் கீழ்ம்படிகிறதைம் பார்க்கிலும் தேவனுக்குக் கீழ்ம்படிவதே அவசியமாயிருக்கிறது" (அம். 5:29). இது அழியாத ஒரு வாக்கியம். இந்த வசனத்தைம் பேசுவதற்கும், உணர்வதற்கும், இந்த வசனத்தின்படி நடம்பதற்கும் யாரெல்லாம் தேவனால் போதிக்கம்பட்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களைத்தவிர மற்றவர்களையெல்லாம் அந்த இரம் டு காரியங்கள் அடித்துச்சென்றுவிடும்.

கரடுமுரடான, கவர்ச்சியற்ற "தகசுத்தோல்களை" வனாந்தரத்தில் பராமரிம்பதற்கு இதுதான் கெர்சோனியர்களுக்கு ஆற்றல் அளித்தது. வெளிம்பார்வைக்கு எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லாத "முளைகளைம்" பராமரிம்பதற்கு இதுதான் மெராரியர்களுக்கு ஆற்றல் அளித்தது. ஆம். எந்த வேலைக்கு ஒருவன் தகுதியானவன் என்று கர்த்தர் நினைக்கிறாரோ, அந்த சேவைக்கு கர்த்தர் அவனை அழைக்கும்போது, அந்த சேவைக்கு அவன் தன்னை அர்ம்பணிக்க இதுதான் அவனுக்கு ஆற்றல் அளிக்கும். மனிதர்களுடைய பார்வையில், அது கரடுமுரடானதாகவும், கவர்ச்சியற்றதாகவும், இழிவானதாகவும், முக்கியமற்றதாகவும் தோன்றக்கூடும். நாம் நிற்க வேம் டிய இடத்தைக் கர்த்தர் நமக்கு நியமித்திருக்கிறார் என்பதும், நாம் செய்ய வேம் டிய வேலையை கர்த்தர் நமக்குத் தந்திருக்கிறார் என்பதும், நாம் செய்யும் வேலை "பதினாயிரம்பேர்களில் சிறந்தவரும், முற்றிலும் அழகானவருமாகிய" நபரோடும், மகிமையோடும் நேரடியாகத் தொடர்புடையது என்பது போதும்.

நாமும் நம்மைக் கரடுமுரடான, கவர்ச்சியற்ற தகசுத்தோல்போன்ற அல்லது முக்கியமற்ற முளைகளைம் போன்ற, காரியங்களோடு மட்டும்படுத்திக்கொள்ள வேம் டியிருக்கும். கிறிஸ்துவுடன் தொடர்புடைய எதுவானாலும் சரி-அவருடைய பெயர், அவருடைய நபர், உலகத்தில் அவருடைய குறிக்கோள்-சொல்ல முடியாத அளவுக்கு அது தேவனுக்கு விலையேறம்பெற்றது என்பதை நாம் மறக்கவேம் டாம். மனிதனுடைய பார்வையில் அது மிகவும் சிறியதாக இருக்கக்கூடும். அதனால் என்ன? தேவனுடைய கம் ணோட்டத்திலிருந்து நாம் காரியங்களைம் பார்க்க வேம் டும். அவருடைய தரத்தின்படி நாம் அவைகளை அளக்க வேம் டும். கிறிஸ்துவே அந்தத் தரம். தேவன் எல்லாவற்றையும் கிறிஸ்துவால் அளக்கிறார். எதுவாக இருந்தாலும் சரி, மிகச் சிறிய அளவிலாவது அதற்குக் கிறிஸ்துவோடு தொடர்பிருந்தால், தேவனுடைய

பார்வையில் அது கவனத்துக்குரியது, முக்கியமானது. அதற்கு மாறாக, இந்த உலக மக்களின் மிகவும் ஆரவாரமான நடவடிக்கைகளும், மிகம் பிரமாம் டமான திட்டங்களும், மிகவும் மலைம்புண்டாக்கும் வேலைகளும் காலை நேரத்து மேகத்தைம்போலவும், அதிகாலைம் பனியைம்போலவும் மறைந்துபோகும்.

கிறிஸ்துவா அல்லது சுயமா

மனிதன் சுயத்தைத் தன் மையமாக, தன் இலக்காக, தன் தரமாக, எடுத்துக்கொள்கிறான். காரியங்கள் எந்த அளவுக்கு அவனை உயர்த்துகின்றன என்பதையும், அவனுடைய நலன்களை வளர்க்கின்றன என்பதையும் வைத்து அவைகளை மதிம்பிடுகிறான். மதத்தையும் மக்கள் அம்படித்தான் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். மக்கள் தங்களைம் பகட்டாகக் காட்டுவதற்கு மதத்தை ஒரு மேடையாக்குகிறார்கள்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், எல்லாம் சுயத்தை வளர்ம்பதற்கான முதலீடாகக் கருதம்படுகின்றன; சுயத்தை வெளிச்சம்போட்டு அழகாகக் காட்டுவதற்கும், அதின்மேல் கவனத்தை ஈர்க்கவும் எல்லாம் கருவி யாகம் பயன்படுத்தம்படுகின்றன. எனவே, தேவனுடைய நினைவுகளுக்கும், மனிதனுடைய நினைவுகளுக்கு மிடையே ஒரு பெரிய இடைவெளி இருக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்கும், சுயத்துக்கும் எவ்வளவு தூரமோ, அந்த அளவுக்கு அந்த இடைவெளியின் கரைகள் தூரமாக இருக்கின்றன. கிறிஸ்துவுக்குரிய எல்லாவற்றுக்கும் நித்திய மதிம்பும், நித்திய செல்வாக்கும் உம் டு. சுயத்துக்குரிய எல்லாம் கடந்துபோகும், மறக்கம்பட்டும் போகும். ஆகையால், சுயத்தைத் தன் இலக்காக மாற்றிக்கொள்வதே ஒருவன் செய்கிற மிக மோசமான தவறு. இதன் விளைவு நித்திய ஏமாற்றம். அதற்கு மாறாக, கிறிஸ்துவைத் தன்னை ஈர்க்கிற இலக்காக ஒருவன் மாற்றிக்கொம் டால், அதுவே அவன் செய்கிற மிக ஞானமுள்ள, பாதுகாம்பான, சிறந்த காரியம். இதன் விளைவு நித்திய ஆசீர்வாதமும், மகிமையுமே. இது தவறாது.

அன்புக்குரிய வாசகரே, ஒரு கணம் நின்று, உங்கள் இருதயத்தோடும், மனசாட்சியோடும் பேசுங்கள். உங்கள் ஆத்துமாவைம்பொறுத்தவரை, நாங்கள் உங்களுக்குச் செய்யவேம் டிய ஒரு பரிசுத்தமான கடமை எங்களுக்கு உம் டு என்று, இந்தக் கட்டத்தில், எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. பிரிஸ்டோலில் (நகரத்தின் பெயர்) என் அறையில் தனியாக உட்கார்ந்துகொம் டு நான் இந்த வரிகளை எழுதிக்கொம் டிருக்கிறேன். நியூசிலாந்தில் அல்லது ஆஸ்திரேலியாவில் அல்லது தூர இடத்திலுள்ள வேறொரு நகரத்தில் உங்கள் அறையில் தனியாக உட்கார்ந்துகொம் டு ம்ங்கள் இதை வாசிக்கக்கூடும். ஆகையால், ஒரு புத்தகம் எழுதுவதோ அல்லது வேதவாக்கியங்களை வெறுமனே வியாக்கியானம் செய்வதோ என் குறிக்கோள் இல்லை என்பதை நான் நினைவில் வைத்திருக்கிறேன். உங்களுடைய மிக உள்ளான ஆத்துமாவோடு இடைம்படுகிற ஆசீர்வாதமான வேலையில் தேவன் எங்களைம் பயன்படுத்த வேம் டும் என்று நாங்கள் ஆசைம்படுகின்றோம்.

ஆகையால், கனமான, கூர்மையான இந்தக் கேள்வியை உங்களிடம் கேட்பதற்கு என்னை அனுமதியுங்கள். உங்கள் இலக்கு என்ன? கிறிஸ்துவா அல்லது சுயமா? சர்வ வல்லமையுள்ளவரும், எல்லாருடைய இருதயங் களையும் ஆராய்ந்தறிகிறவருமான தேவனுக்குமுன்பான நேர்மையாகம் பதில் சொல்லுங்கள். தெய்வீகம் பிரசன்னத்தின் வெளிச்சத்தில் நியாயந்தீர்ம்பதுபோல, உங்களை ம்ங்களே கம் டிம்புடன் நியாயந்தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள். எந்தவிதமான மேல்பூச்சினால் அல்லது பொய்யான வர்ணம்பூச்சினால் வஞ்சிக்கம்பட வேம் டாம். தேவன் மேல்மட்டத்துக்குக்கீழே பார்க்கிறார். ம்ங்களும் அம்படியே செய்ய வேம் டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் மாற்றாக தேவன் உங்களுக்குக் கிறிஸ்துவை வழங்குகிறார். ம்ங்கள் அவரை ஏற்றுக்கொம் டிருக்கிறீர்களா? அவர்தான் உங்களுடைய ஞானமா? உங்களுடைய ம்தியா? உங்களுடைய பரிசுத்தமா? உங்களுடைய மீட்பா? எந்தவிதத் தயக்கமுமின்றி, “என் நேசர் என்னுடையவர், நான் அவருடையவள்,” என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா? ஆராய்ந்துபாருங்கள். உங்கள் ஆத்துமாவின் மிக ஆழத்தில் இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை ம்ங்கள் திட்டவட்டமாகத் தீர்த்துவிட்டீர்களா? அம்படியானால், கிறிஸ்துவை மட்டுமே உங்கள் ஒரே இலக்காக வைத்திருக்கிறீர்களா? எல்லாவற்றையும் ம்ங்கள் அவரால் அளக்கிறீர்களா?

அன்பு நம் பனே, இவைகள் ஊடுருவித்துளைக்கும் கேள்விகள். இந்தக் கேள்விகள் எவ்வளவாய் வெட்டும் என்பதையும், இவைகளுக்கு எவ்வளவு வல்லமை உம் டு என்பதையும் கேட்டும்பார்க்காமல், இவைகளை உங்களிடம் கேட்கிறோம் என்று எம் ண வேம் டாம். மிகச் சிறிய அளவில்தான் என்றாலுங்கூட, அதின் பாரத்தையும், ஆழத்தையும் நாங்கள் உணர்கிறோம் என்பதற்குத் தேவனே நம் சாட்சி. கிறிஸ்துவுடன் தொடர்புடையதைத்தவிர வேறொன்றும் நிலைத்துநிற்காது என்பது திம் ணம், உறுதி. மேலும், எவ்வளவு

சிறிய காரியமாக இருந்தாலும் சரி, அதற்கு அவருடன் மறைமுகமாகவாவது தொடர்பு இருந்தால், பரலோகத் தீர்ம்பில் அதற்கு மேன்மையான செல்வாக்கு உம் டு. யாருடைய இருதயத்திலாவது இம்படிம் பட்ட உணர்வைத் தட்டியெழும்ப முடிந்தால் அல்லது தட்டி யெழும்பம்பட்ட இருதயத்தில் இந்த உணர்வை இன்னும் ஆழமாக்க முடிந்தால், இந்த வார்த்தைகளை நான வீணாக எழுதவில்லை என்று நினைம்பேன்.